

Dat het nog zover zou komen met het laboratoriumonderwijs in Utrecht, dat heeft Albert Abraham Hijmans van den Bergh nooit kunnen dromen. Dat er een kolossale school zou ontstaan voor professionele laboratoriumwerkers, met een eigen vereniging en een eigen bar (waar een biertje 85 eurocent kost) en een drukbezette voorzitter. Nee, daar zag het in 1922 niet naar uit, toen prof. dr. Hijmans van den Bergh zijn eerste cursus gaf aan 'een aantal mannen uit wetenschappelijke en technische kringen te Utrecht'. Hijmans was in 1918

hoogleraar interne geneeskunde in Utrecht geworden en demonstreerde in die functie een vernieuwende kijk op wat er allemaal aan stoffen in het menselijk lichaam rondspoken. Hij deed belangwekkende ontdekkingen door bloed- en urineonderzoek (hij was een voorloper inzake de ontdekking van suikerziekte) en hij had vooral mensen nodig die hem bij dat onderzoek zouden kunnen helpen. Hij besloot in september 1922 om deze mensen zelf te gaan opleiden. En Hijmans van den Bergh was niet de enige dokter die tijd tekort kwam om zelf al zijn laboratoriumonderzoek uit te voeren. In 1925 schrijft een zekere H.P. Bosscha in het Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde: